

Ka novom vremenu, ka univerzalnoj porodici

Dijalog sa Marijom Voče. Iz intervjuja za Radio Inblu (Italija)

- ***Od 18. maja u Italiji mogu ponovo da se služe Svete mise, naravno uz sve mere predostrožnosti. Možete li nam dati kratak komentar?***

Pratili smo Mise koje je služio Papa, koristili smo hiljadu prilika da se molimo zajedno preko striminga. Ali ne možemo zanemariti da je hrišćanstvo religija ovaploćenja, da postoji potreba da budemo fizički prisutni i da neposredno i uživo učestvujemo u hrišćanskim svetim tajnama. Dakle, samo učešće u Euharistiji nešto što nam je sigurno nedostajalo i to je dar koji nam se sada vraća. Dakle, spremni smo na svaku vrstu pažnje i opreza, samo da ne izgubimo ovu priliku.

- **Za ovo vreme dogodile se mnoge stvari, morali smo da preispitamo svoje ponašanje, potrošnju... Šta mislite, šta uzrokuje pandemija u društvenom životu, a samim tim i u crkvenom?**

Pandemija nas suočava sa dobrim, ali i lošim stvarima. Pre svega, mislim da ističe jednakost među ljudima. Ova pandemija pokazala nam je kako smo naspram ovog malog organizma, virusa koji pogađa ceo svet, svi isti, jer on pogađa i imućne i siromašne, decu i odrasle, onoga ko je u zatvoru, kao i onoga ko je na slobodi. U tom smislu zaista smo svi jednaki.

Istovremeno, ova pandemija je otkrila i mnoge nejednakosti koje nisu stvorene činjenicom da smo ljudi, već su plod kultura, predrasuda, načina života, zato ima onih koji mogu sebi priuštiti lečenje i onih koji to ne mogu; onih koji imaju kuću gde mogu da se izoluju i onih koji su prisiljeni da ostanu sa više ljudi na vrlo malom prostoru. Jedni ostavši bez posla mogu da koriste ličnu ušteđevinu sa računa, a drugi nemaju

šta da podignu iz banke i, gubeći posao, rizikuju da gladuju zajedno sa svojim porodicama.

Nažalost, nejednakosti su postale još očiglednije. I to nas neizbežno navodi na razmišljanje, jer to nisu nejednakosti koje je stvorio Bog, logično. One nisu ljudske prirode, već su plod loše volje ljudi, koji nisu znali da dobro upravljaju darovima koje nam je dao Bog. Moramo da ispravimo ove nejednakosti da ne bismo po završetku ove pandemije završili u još gorem stanju. Treba da iskoristimo ovu svest o jednakosti za pravljenje programa koji poštuju dostojanstvo svih ljudi.

- ***A što se tiče crkvene zajednice?***

Čini mi se da je pandemija pokazala crkvenoj zajednici ono što je bitno, jer smo tolikih stvari bili lišeni. Uvidelo se da suština Crkve nije u zidovima - Crkva je zajednica. Nije bitno svaki dan odlaziti na klanjanje Isusovom sakramentu, već je važno voleti brata, važno je odgovoriti ljubavlju onima koji su pored nas, važno je poslušati jevanđeljske reči koje nam je On ostavio i koje nas nadahnjuju. Desilo se da su se mnoge stvari su pogoršale, čak i na crkvenom nivou.

Ali to nam ne donosi ništa drugo nego dobro, jer nas podstiče na to ponovno rođenje o kome neprestano govori papa Franja, na to vaskrsenje; da iznova krenemo u istinsku reformu Crkve na vitalan način, a ne samo na institucionalni ili formalni.

- ***A što je pre svega bitno?***

Čini mi se da je najvažnije imati na umu da smo jedna ljudska porodica. Dakle, ova svest treba da nas sve podstiče da se brinemo jedni o drugima, da se brinemo o tvorevini koja je jedina kuća svima nama; da se brinimo odgovorno, sa pažnjom, upravo kako nas hrišćanstvo tome uči. Svi smo članovi ove porodice, ali svi smo i odgovorni za ovu porodicu, dakle svaka osoba je važna: ima prava, ali i obaveze. To je ta kolektivna odgovornost.

I mislim da ova ideja mora da nas potakne da dajemo predloge, pravimo programe, da vidimo šta se može učiniti da svi budu stvarno uključeni; da dajemo predloge i na području ekonomije i politike, sposobni da gledamo istinski na opšte dobro, ne na dobrobit pojedinaca, ne na interese jedne ili druge strane, već na dobrobit svih. Zato je potrebno tražiti predloge koji ciljaju zajedništvu dobara na univerzalnom nivou.

Crkva je univerzalna, nema granica. Crkva se u nekom smislu „takmiči“ pod jednakim uslovima sa virusom; virus se ne boji granica, ali ni Crkva se ne boji granica, Crkva je univerzalna jer je to Božja porodica na zemlji.

Upravo na ovu Božju porodicu mora se gledati da bi se videlo kakva treba da bude ljudska porodica, kakve strukture treba razvijati na opštu korist, strukture koje poštuju istoriju svakog naroda, kulturu, način života, bez cilja da budu prisiljeni da se razviju prema našim modelima, prema našim planovima. U isto vreme, svako treba da stavi drugome na raspolaganje sve talente kojima je Bog obdario svaki narod, svaku kulturu, svaku osobu; staviti na raspolaganje drugima kako bi svet postao naša zajednička kuća, lepša i dostojnija da bude naseljena Božijom decom.

- ***Marija Voče, kako je sve to dotaklo Pokret fokolara? O čemu razmišljate?***

Kao i na sve ostale, uticalo je u smislu da smo se odjednom našli u situaciji u kojoj više ne možemo da raspoložemo sobom, ni privatno ni kao Pokret. Morali smo da promenimo sve programe. Za nas je ovo važna godina, jer je stogodišnjica rođenja Kjare Lubik. Imali smo za septembar u planu Generalnu skupštinu Pokreta; zakazano je bilo više preliminarne sastanaka za njenu pripremu. I sve se to promenilo u trenutku. Bili smo suočeni sa apsolutnom nesposobnošću da predvidimo i planiramo. Nas je to zaprepastilo, logično.

Istovremeno, naučili smo od Kjare Lubik da živimo sadašnji trenutak, da radimo samo ono što Bog traži od nas, dakle da ne želimo ništa drugo osim Njegove volje, i zajedno - slušajući jedni druge – pokušali smo da razumemo šta je Bog hteo da nam kaže kroz ovu situaciju. Radi toga, prvo smo promenili sve programe, ali uvek gledajući interes onih koji su morali da učestvuju u tim programima, kao i interes onih koji su možda zbog nastalih promena pretrpeli ekonomske gubitke, neugodnosti i slično.

Uspeli smo, uradili smo to sa radošću, bez da budemo sasvim zatečeni ovom situacijom. I vidimo da je to bilo u Božjim planovima jer nas je to dovelo do suštinskih stvari u životu, do želje da preispitamo i naš životni stil; do veće umerenosti u odlučivanju da li sada treba kupiti to nešto ili ne, da li odložiti planirani trošak, odložiti ga ili u potpunosti otkazati da bi se pokrila neka hitnija potreba.

Obratili smo pažnju na sve naše porodice – u kakvim se uslovima nalaze. Mnogi naši ljudi, poput ostalih, izgubili su posao i ne znaju kako će dalje. To je pokrenulo potpunije i otvorenije zajedništvo dobara među svima. Tako smo još više počeli da delimo potrebe i nužde, ali i ono što nam je Božija Promisao poslala. I zaista moram reći da smo se još jednom uverili da je istina to da Otac šalje svojoj deci sve što je potrebno, ako deca žele da žive za Njega i ako žive u međusobnoj ljubavi.

U nekom smislu vratili smo se na ono što nas pokreće, na ljubav koju je Bog stavio u naša srca, nas kao ljudska bića. Za nas, fokolare, ta ljubav treba da stigne do jedinstva, da bude ljubav koja je sposobna da daje život za druge, da rizikuje. To je pokretačka snaga koja je proširila Pokret fokolara u celom svetu.

Pokret je univerzalan, i mi smo saosećali sa onim što proživljavaju naši u Kini, ili naši u Americi, na Bliskom Istoku, ili u Italiji, bilo gde u svetu... Proživljavali smo sve zajedno tako da su naši koji su imali više davali onima koji su imali manje. Stigla je pomoć iz Kine, Koreje, Japana, Bliskog Istoka i iz Sirije. Nekada je pomoć bila u vidu ohrabrenja, pozdrava, ali su svi svedočili kako je ova velika porodica koja živi Ideal jedinstva, ostavljen od njenog osnivača - Kjare Lubik, želela da bude jedno i bude na raspolaganju drugima da bi i svet postao jedno.

Iz intervjuja Aleksandre Đakomići, Radio In Blu, 8.05.2020.